

ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНСТИТУТУ ДЕРЖАВНИХ БУХГАЛТЕРІВ

Досвід ведення казначейської справи у Франції традиційно ґрунтується на основному принципі – розмежування повноважень між державними бухгалтерами, які працюють у штаті державного казначейства, та розпорядниками кредитів.

Бухгалтери казначейства під керівництвом міністра фінансів за вказівкою розпорядника кредитів виконують усі операції за доходами та видатками загального бюджету і спеціальних рахунків казначейства, ведуть рахунки місцевого органу самоуправління, а також усі казначейські операції, що відносяться до компетенції держави, за винятком тих, реалізація яких покладається на інших державних бухгалтерів. Бухгалтери казначейства забезпечують цілісність і

збереження коштів і цінностей, які належать державним організаціям; управляють коштами та їх оборотом на рахунках; зберігають бухгалтерські документи, а також документи, які підтверджують правильність проведених операцій. Вони уповноважені здійснювати операції покупки, продажу, арбітражу цінних паперів, випущених державою. Разом з тим вони не можуть укласти будь-які термінові угоди. Бухгалтери проводять ці операції за посередництва професійної палати маклерів Паризької біржі.[1] Державні бухгалтери несуть повну матеріальну відповідальність за дії, пов'язані зі здійсненням розрахунків та складанням консолідованої фінансової звітності.

В свою чергу, розпорядники кредитів мають великі повноваження щодо надання бухгалтерам розпоряджень про проведення платежів в рахунок оплати витрат або погашення боргів, але виключно в межах сум, визначених по кожній конкретній статті видатків. Політична відповідальність розпорядників кредитів також пов'язана з певним ризиком неефективного функціонування державної установи або організації.

Державний бухгалтер перед здійсненням процедури розрахунків, з метою дотримання її законності та правильності, повинен з'ясувати наступне:

- статус розпорядника кредитів, який надає йому виключне право на видачу платіжного розпорядження;
- правильний цільовий розподіл видатків відповідно до конкретних статей;
- наявність вільних фінансових ресурсів для проведення платежу;
- дійсність наявних боргових вимог, підтверджена відповідними документами.

Крім того, варто відзначити, що державний бухгалтер у Франції одночасно виконує функції прийому надходжень до бюджету, крім непрямих податків, які збираються бухгалтерами головного податкового управління Міністерства фінансів. Обов'язки бухгалтера полягають і в тому, щоб з допомогою різних, у числі примусових заходів, стягувати борги з оплати податків. При цьому бухгалтер звільняється від особистої фінансової відповідальності з боргів до бюджету.[2]

Важливо відзначити, що грошові кошти бюджету повинні бути розміщені в державній скарбниці. Роль бухгалтера при цьому полягає в контролі за регулярним надходженням грошових коштів на депозитний рахунок.

Він перевіряє, щоб державні субсидії й авансові виплати податкових надходжень вносилися в раніше зумовлені строки. При цьому рахунок у державній скарбниці не може перетворитися на заборгованість. Навіть якщо бухгалтер вважає платіжне розпорядження

обґрунтованим і були відкриті кредити, необхідно зупинити платежі в разі недостатності коштів. [2]

Бухгалтери також виконують роль радників. Може здатися недостатньо ймовірним паралельне виконання двох завдань – контрольного і консультативного. Насправді ж відносини довір'я і співробітництва, які в більшості випадків на практиці встановлюються між розпорядниками і бухгалтерами, дають змогу поєднувати дві функції – контролера і радника. Функція радника має на меті ось що:

- інформувати розпорядника про збирання надходжень (асигнувань) та про стан грошових коштів;
- оптимізувати управління грошовими коштами, аби не допустити приводів для відмови від виконання розпоряджень про витрачання коштів, поданих розпорядниками;
- готувати бюджетні рішення відповідних територіальних утворень (общин, об'єднань, департаментів, округів).[2]

Підсумовуючи викладене, вважаємо за необхідне зазначити, що досвід ведення казначейської справи у Франції, який ґрунтується на принципі оплати рахунків бюджетних установ фахівцями казначейства, заслуговує на детальне наукове вивчення та, за умови його адаптації до сучасних українських реалій, цілком можливий для практичного застосування на національному рівні.

Список використаної літератури

1. Юрій С.І., Стоян В.І., Даневич О.С. Казначейська система: Підручник – Т.:Карт-бланш, 2006. – 818 с.
2. Губар Н. Досвід функціонування казначейських систем у розвинених країнах / Н.Губар // Вісник Української академії державного управління. – 2003. - №2. – с.463-468.

Науковий керівник: В.М. Мельник, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри фінансів.

С.В. Саламаха, гр. ФК-07 зс
Дніпропетровський університет
імені Альфреда Нобеля

ПРОБЛЕМИ КЛАСИФІКАЦІЇ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВА

Успішна діяльність та сталий розвиток суб'єктів господарювання неможливі без їх належного ресурсного забезпечення. Для функціонування будь-якого підприємства йому потрібні як матеріальні (земля і капітал), так і людські чинники виробництва (праця